

O atitudine de învingători

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Ci _____ în inimile voastre pe Hristos ca Domn. Fiți gata să _____ oricui vă cere _____ de nădejdea care este în voi, dar cu blândețe și teamă.” (1 Petru 3:15)

Cu cât studiem mai mult viața lui Isus, cu atât ne minunăm mai mult de capacitatea Lui de a-i accepta și a-i sprijini pe oameni. Cu toate că le-a adresat muștrări usturătoare conducătorilor religioși din vremea Lui, Isus i-a primit cu bucurie pe cei care se luptau cu păcatul, chinuiți de vină și condamnați fără nicio speranță. Harul Său era pentru ei. Mila Sa se întindea chiar și până la cel mai de jos păcătos. Adâncimea iertării Sale era infinit mai profundă decât adâncimea păcatelor lor. Dragostea Sa nu avea limite.

Isus nu a manifestat nici măcar o urmă de mândrie sau de superioritate. El vedea în fiecare ființă umană un om creat după chipul lui Dumnezeu, deși căzut în păcat, iar El venise să îl salveze. Toți erau cuprinși în dragostea Sa. Nimeni nu căzuse atât de jos, încât harul Său să nu îl mai poată ajunge. El le arăta respect tuturor celor cu care venea în contact și îi trata cu demnitatea pe care o meritau. Îi conducea spre Împărăția lui Dumnezeu, deoarece credea în oameni. Viața lor se schimba în prezența Lui, pentru că Isus îi iubea atât de mult. Oamenii deveneau așa cum credea El că pot fi.

În studiul din săptămâna aceasta vom analiza mai atent atitudinea Sa față de oameni și cum să aplicăm în viață principiile descoperite.

1. Cum dovedește întâlnirea lui Isus cu femeia de la fântâna lui Iacov că există oameni deschiși față de Evanghelie chiar și acolo unde nu ne-am aștepta?

Ioan 4:27-30,39-42 _____

Samaria era ultimul loc în care ucenicii s-ar fi așteptat să găsească inimi receptive față de Evanghelie. Samaritenii erau în conflict constant cu iudeii asupra unor chestiuni de doctrină și închinare. Această animozitate era foarte veche. Samaritenii doriseră să participe și ei la reconstruirea templului, dar le fusese refuzată această ofertă din cauza amestecului lor cu păgânii din împrejurimi și din cauza vederilor lor „neortodoxe”. Drept urmare, samaritenii și-au construit un templu al lor pe muntele Garizim. Ucenicii ar fi trecut pe lângă Samaria cu ușurință, considerând-o un pământ neroditor pentru vestirea Evangheliei.

Însă Isus a văzut ceva ce ucenicii nu vedeau: inimi receptive. Relatarea lui Ioan despre femeia de la fântână începe cu aceste cuvinte: „Atunci [Isus] a părăsit Iudeea și s-a întors în Galileea. Fiindcă trebuia să treacă prin Samaria...” (Ioan 4:3,4). Isus „trebuia” să treacă prin Samaria pentru că Duhul Sfânt l-a dat convingerea că acolo, în locul acela atipic, urmau să fie inimi primitoare. Când ochii noștri sunt uniți de Duhul Sfânt, vedem posibilități acolo unde alții văd doar dificultăți. Vedem un seceriș bogat de suflete pentru Împărăția lui Dumnezeu acolo unde alții văd doar câmpuri aride.

2. Care a fost rezultatul lucrării lui Isus în Samaria?

Faptele 8:4,5,15 _____

Ucenicii ar fi trecut pe lângă Samaria fără să le fi oferit vreodată celor de acolo vre ocazie de a auzi adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu. Isus a văzut ce ei nu vedeau. El a înțeles că Duhul Sfânt făcuse ca inima unei femei să fie receptivă. Convertirea ei uimitoare a avut impact asupra a zeci de oameni în cetatea aceea. Noi nu vom vedea întotdeauna rezultate imediate în lucrarea noastră de mărturisire a credinței, dar, pe măsură ce semănăm sămânța în inimi primitoare, într-o zi, ea va produce o recoltă pentru slava lui Dumnezeu.

Niciodată nu cunoaștem pe deplin impactul cuvintelor și faptelor noastre asupra altora, în bine sau în rău. Ce putem face pentru ca faptele și cuvintele noastre să aibă întotdeauna un impact pozitiv?

Adesea, atitudinea noastră determină influența pe care o avem asupra celorlalți. O atitudine dură, de critică și neprietenoasă îi va îndepărta pe oameni de noi și, chiar dacă putem da mărturie, oricât de pline de adevăr ar fi cuvintele, este puțin probabil să fie primite.

Prin contrast, o atitudine pozitivă și încrederea în ei îi atrage spre noi și creează o legătură de prietenie. Isus a enunțat foarte frumos acest adevăr: „Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpânul său, ci v-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu” (Ioan 15:15). Prietenii se acceptă unii pe alții în ciuda slăbiciunilor și a greșelilor lor, și își împărtășesc deschis bucuriile și tristețile.

3. Pasajele de mai jos descriu două femei în circumstanțe foarte diferite. Isus pare să fie dur cu una și blând cu cealaltă. Ce indicii găsești în text că Isus a ajuns la fiecare dintre ele cu harul Său salvator, câștigându-le încrederea?

Matei 15:21-28 _____

Marcu 14:6-9 _____

În Matei 15 este vorba despre o canaanită. Inițial, Isus îi refuză intenționat cererea pentru ca, pe măsură ce ea insistă, credința ei să crească. În cele din urmă îi împlinește dorința și apoi face o afirmație uimitoare, pe care niciun conducător religios din timpurile acelea nu ar fi făcut-o niciodată despre una ca ea. „O, femeie, mare este credința ta!” (Matei 15:28). El îi face unul dintre cele mai mari complimente pe care le-ar putea face vreodată un învățător religios. Îți poți imagina cât s-a bucurat în inima ei și cât de mult a fost schimbată viața ei?

Femeia care l-a uns picioarele lui Isus cu un parfum costisitor era evreică, dar o femeie cu o reputație rea, a cărei viață era un eșec lamentabil și care păcătuisese deseori, dar fusese iertată, transformată și reinnoită. Când ceilalți o critică, Isus o laudă și îi aprobă fapta. El declară: „... Oriunde va fi propovăduită Evanghelia aceasta, în toată lumea, se va istorisi și ce a făcut femeia aceasta, spre pomenirea ei” (Marcu 14:9).

Din cele două relatări de mai sus, care sunt elementele esențiale pentru o atitudine pozitivă? De ce schimbare de atitudine ai nevoie, nu doar pentru a da mărturie, ci pentru viață, în general?

Prietenia nu este de ajuns pentru a-i câștiga pe oameni pentru Hristos. S-ar putea să avem mulți prieteni, oameni în prezența cărora ne bucurăm să fim și care, la rândul lor, se bucură să fie cu noi. Dar, dacă nu le spunem niciodată ce înseamnă Isus pentru noi și cum ne-a schimbat El viața, prietenia noastră poate să aibă prea puțin impact pentru veșnicie. Bineînțeles, s-ar putea ca prezența noastră să fie plăcută, dar Dumnezeu dorește să fim mai mult decât o companie agreabilă. Simpla prietenie nu-i aduce pe oameni la Hristos, însă o atitudine neprietenoasă îi poate îndepărta de El.

Apostolul Pavel ne amintește să spunem „adevărul în dragoste” (Efeseni 4:15, NTR). Legăturile de prietenie sunt create atunci când suntem de acord cu oamenii atât cât se poate, când dăm dovadă de acceptare și le facem un compliment atunci când este cazul. Cât de important este să ne facem un obicei din a căuta ce e mai bun în oameni, în loc de a căuta răul!

4. Fă o listă cu câteva lucruri specifice pentru care Pavel îi laudă pe tesaloniceni.

2 Tesaloniceni 1:1-4

Sunt unii oameni care parcă se delectează căutând ceva greșit la alții. Parcă le face plăcere dacă reușesc să găsească un lucru pe care altul nu l-a făcut bine, dacă nu din alte motive, pentru că pur și simplu îi face să se simtă ei bine.

Apostolul Pavel a fost la polul opus. El căuta ce era mai bun în bisericile pe care le slujea. În mod cert, el a mustrat rătăcirea și nu a scuzat păcatul, dar ținta lui a fost zidirea bisericilor pe care le-a înființat. O modalitate de a face aceasta era să scoată în evidență ceea ce oamenii făceau bine.

Afirmația lui Ellen G. White cu privire la relațiile pozitive este remarcabilă. „Dacă ne-am smeri înaintea lui Dumnezeu și am fi buni, cu o purtare aleasă, cu o inimă gingașă și plini de milă, ar fi o sută de convertiri la adevăr acolo unde acum nu este decât una.” – *Mărturii*, vol. 9, p. 189

Reflectă puțin asupra afirmației de mai sus. Ce ar însemna pentru biserică ta dacă bunătatea, purtarea aleasă, gingășia și mila s-ar revărsa din inima fiecărui membru? Cum ar arăta biserică? Cercetează-ți inima și întreabă-te cum ai putea îmbunătăți lucrurile în privința aceasta.

5. Cum ai descrie fundamentul oricărei forme de acceptare? Care este esența unei atitudini de acceptare?

Romani 15:7 _____

Efeseni 4:32 _____

În cele două pasaje de mai sus, apostolul Pavel prezintă principiile care stau la baza acceptării reciproce. Deoarece Hristos ne-a iertat și ne-a acceptat pe fiecare dintre noi, am putea noi să refuzăm să ne iertăm și să ne acceptăm unii pe alții? De fapt, tocmai pentru că Isus ne-a primit, putem și noi, la rândul nostru, să ne acceptăm unul pe altul, chiar și în ciuda defectelor celuilalt.

Gândește-te bine ce înseamnă acest lucru! Gândește-te la tine și la unele lucruri pe care le-ai făcut și cu care încă te lupti, lucruri pe care poate doar tu le știi și ai fi îngrozit dacă le-ar afla și alții. Și totuși, prin credință, ești acceptat în Hristos care știe totul despre tine, chiar și ceea ce alții s-ar putea să nu știe. El te primește, nu în virtutea bunătății tale, ci datorită bunătății Lui.

Atunci, care ar trebui să fie atitudinea ta față de ceilalți?

Este un concept greu de înțeles pentru unii. Acceptarea autentică presupune să îi acceptăm pe oameni așa cum sunt ei, cu toate obiceiurile lor păcătoase, pentru că sunt ființe umane create după chipul lui Dumnezeu. Deoarece Hristos a murit pentru noi „pe când eram noi încă păcătoși” și „ne-a împăcat cu Dumnezeu” pe când noi eram dușmanii Lui, îi putem ierta și accepta pe ceilalți. Dragostea Lui față de noi devine temelia pentru puterea noastră de a-i accepta și a-i ierta pe alții (Romani 5:6-10).

Dar, odată ce a fost stabilită o relație de acceptare și iubire, adesea este necesar să le aducem înaintea, cu dragoste, adevărul Scripturii. Dacă nu facem așa, înseamnă cu nu-i iubim. În calitate de prieteni, îi iubim și vrem să le împărtășim adevărurile veșnice, care schimbă viața.

Atitudinea lui Isus nu a fost una de tipul: „Fă ce-ți place. E totul în regulă. Eu tot te accept”, ci, mai degrabă: „Indiferent ce ai făcut, sunt dispus să te iert și să îți ofer puterea de a te schimba.” Dacă este prezentat cu umilință, în spiritul lui Hristos și cu o atitudine iubitoare, adevărul biblic câștigă inima și schimbă viața.

Cum putem noi să-i acceptăm pe ceilalți și, în același timp, să nu scuzăm sau să tolerăm păcatul?

Isus a prezentat întotdeauna adevărul „în numele dragostei”, pentru că altfel dragostea nu ar fi fost dragoste. Iubirea caută întotdeauna ce este mai bine pentru celălalt. Nu există niciun conflict între adevăr și dragoste. Adevărul prezentat cu umilință și bunătate este o declarație de dragoste. Isus a spus: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14:6). Isus este singurul mijloc de mântuire (Faptele 4:12). Harul Său ne mântuiește ca să putem cunoaște adevărul Său și să putem trăi viața Sa. Adevărul fără dragoste duce la un legalism sufocant, care înăbușă viața spirituală. Așa-numita „dragoste” fără adevăr duce la un sentimentalism permisiv, fără conținut, lăsându-l pe om în derivă pe o mare a incertitudinii. Adevărul prezentat în dragoste conduce la o experiență creștină autentică, ce dă o direcție, un scop și o certitudine clare.

6. Care sunt expresiile din versetele de mai jos care arată echilibrul dintre prezentarea adevărului biblic și un spirit smerit și dispus să accepte?

1 Petru 3:15 _____

2 Timotei 4:2 _____

Tit 3:4,5 _____

Scriitorii Noului Testament nu au accentuat niciodată dragostea mai presus de adevăr. Ei au îmbinat dragostea cu adevărul, harul cu legea, mila cu onestitatea. Petru îi sfătuiește pe credincioși: „Să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi, dar cu blândețe și cu teamă.” Cu alte cuvinte, trebuie să știi ce crezi, de ce crezi așa și să fii în stare să explici ce crezi și de ce. Aceasta nu înseamnă că ai toate răspunsurile sau că trebuie să fii în stare să îi convingi pe ceilalți cu privire la ceea ce crezi, ci doar că poți să dai socoteală de credința ta și s-o aperi „cu blândețe și teamă” – adică în umilință și conștient de importanța ei.

Dacă cineva te-ar întreba de ce ești creștin, ce i-ai răspunde și de ce?

„În Hristos se vede duișia păstorului, iubirea părintelui și mila nemărginită a unui Mântuitor plin de îndurare. El prezintă binecuvântările Sale în cuvintele cele mai îmbietoare. El nu e mulțumit numai să enumere binecuvântările Sale, ci le prezintă în modul cel mai atrăgător, pentru a trezi dorința de a le avea. Tot așa trebuie să prezinte și slujitorii Lui bogățiile slavei Darului nemărginit de mare. Iubirea minunată a lui Hristos va înduioșa și va supune inimile acolo unde simpla înșirare a doctrinei nu va izbuti nimic. «Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu», zice Dumnezeuul vostru. «Sue-te pe un munte înalt ca să vestești Sionului vestea cea bună; înalță-ți glasul cu putere ca să vestești Ierusalimului vestea cea bună; înalță-ți glasul, nu te teme și spune cetăților lui Iuda: 'Iată Dumnezeuul vostru!... El Își va paște turma ca un Păstor, va lua mieii în brațe, îi va duce la sânul Lui.'»" (Isaia 40:1,9-11) – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, pp. 826–827

Studiu la rând:

Cântarea cântărilor 2–8

Evanghelizare, subcapitolul „Apelurile și invitațiile la altar”

1. Câți viteji însoțeau patașca (trăsura) lui Solomon?

2. Cine era și frumoasă, și cumplită?

3. Ce perspectivă se vedea din turnul Libanului?

4. Unde avea Solomon o vie și cu ce preț o închiriasse?

5. Ce trebuie să facă pastorii atunci când prezintă un adevăr crucial?

Text-cheie: Efeseni 4:32.

Pasaje biblice în studiu: Ioan 4:27-30; Romani 15:7; 2 Tesaloniceni 1:1-4; 1 Petru 3:15.

I. Privire generală

Adesea, atitudinea noastră față de ceilalți determină reacția pe care o vor avea și ei față de noi. Ai observat că, atunci când îi zâmbești cuiva, îți zâmbește înapoi? Ai observat că, în general, dacă răspunzi cu un compliment neașteptat, oamenii reacționează pozitiv?

Isus a înțeles acest adevăr despre natura umană. În Evanghelia sa, Ioan afirmă că Isus este „adevărata lumină care luminează pe orice om venind în lume” (Ioan 1:9). În structura ființei noastre există un dor după adevărul veșnic. Este acel gol dureros dat de lipsa unui rost, a unui sens. Dumnezeu a așezat în fiecare om o dorință de a-L cunoaște pe El. Când îi abordăm pe oameni știind că ei au această foame lăuntrică după Dumnezeu – indiferent că sunt conștienți de ea sau nu –, ne vom raporta la ei altfel decât atunci când considerăm că nu sunt interesați de lucrurile spirituale.

În studiul din această săptămână vom învăța despre modul în care Isus credea în oameni. Vom analiza atitudinea Lui chiar și față de cei care păreau cel mai puțin interesați de mesajul Său. Vom revedea modul în care El i-a abordat pe femeia din Samaria, pe cărturarul evreu, pe soldatul roman, pe femeia canaanită și pe femeia cu o reputație grav compromisă. În fiecare dintre aceștia, Isus a căutat ce era mai bun. El a prezentat adevărul, dar întotdeauna cu dragoste. Mesajul Său se baza pe acceptare, iertare, har și speranța unei noi vieți. Isus nu a minimalizat niciodată valoarea adevărului, însă îl prezenta mereu într-un mod care să conducă la mântuire. În studiul din această săptămână vom învăța cum să aplicăm metodele Sale în lucrarea noastră astăzi.

II. Comentariu

Am vorbit despre femeia de la fântâna lui Iacov într-un studiu anterior. În discuția lui Isus cu această femeie există un aspect pe care nu l-am analizat, dar care este foarte important pentru înțelegerea principiilor Lui de împărtășire a credinței. În timp ce stăteau de vorbă, femeia îi spune lui Isus: „Doamne, ... văd că ești proroc. Părinții noștri s-au închinat pe muntele acesta, și voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să se închine oamenii” (Ioan 4:19,20). Aceasta era o problemă serioasă între iudei și samariteni. Ea privea închinarea și prezența lui Dumnezeu. Muntele Garizim a devenit obiectul divergenței dintre samariteni și iudei. Unul dintre înțelepții evrei a ridicat o întrebare la care a și dat un răs-

puns: „În ce moment pot fi samaritenii acceptați în iudaism? Când se vor lepăda de crezul lor legat de muntele Garizim.” Isus ar fi putut foarte ușor să intre într-o dezbateră teologică pe seama închinării autentice, dar El a privit dincolo de întrebările acestea de ordin intelectual și a împlinit niște nevoi ale inimii. Femeia nu avea nevoie de răspunsuri la toate întrebările ei despre religie, ci avea nevoie de acceptare, de iertare și de o viață nouă pe care doar Isus i-o putea oferi. Ca urmare a convertirii acestei femei, toată Samaria a fost pusă în mișcare.

Isus a rămas două zile în acest loc aparent inaccesibil și cu acești oameni, în aparență, inabordabili. Rezultatele au fost remarcabile. Ioan declară în Evanghelia sa: „Mulți samariteni din cetatea aceea au crezut în Isus din pricina mărturiei femeii care zicea: «Mi-a spus tot ce am făcut.» Mult mai mulți au crezut în El din pricina cuvintelor Lui” (Ioan 4:39,41). Acesta nu era decât începutul unuia seceriș spiritual acolo unde pământul părea sterp. Samaria era coaptă pentru Evanghelie și, peste câțiva ani, când Filip a predicat acolo, ni se spune că „Samaria a primit Cuvântul lui Dumnezeu” (Faptele 8:14).

Ce s-ar fi întâmplat dacă Isus ar fi început o dispută religioasă cu femeia aceea? Și dacă și-ar fi petrecut timpul într-o dezbateră aprinsă cu privire la locul de închinare? Isus a privit dincolo de comentariile ei, la nevoile ei. Martorii care au succes pentru Dumnezeu au o fire care atrage și o atitudine care cucerește. Ei văd ce e mai bun în alții.

Să luăm în considerare interacțiunea lui Isus cu femeia canaanită. Canaanii erau un popor idolatru. Ei puneau accent pe venerarea morților prin intermediul zeilor din casă. De asemenea, se închinau la zeități ca Baal, El, Așerah și Astartea. Aceste așa-numite culte ale fertilității erau dedicate în special zeilor și zeițelor lumii vegetale și recoltei. Oamenii care li se închinau le aduceau deseori ofrande din cereale și fructe pentru a le câștiga favoarea. Mulți cercetători cred că ritualurile religioase canaanite includeau, uneori, și sacrificii umane, în special copii.

Dacă evreii ar fi căutat o proscrisă înaintea lui Dumnezeu, de neatins și imposibil de câștigat pentru Hristos, atunci aceea ar fi fost femeia canaanită. Isus o abordează cu multă pricepere, dar într-un mod neconvențional. În înțelepciunea Sa divină și călăuzit de Duhul Sfânt, El îi vorbește într-un mod care pare contrar însăși naturii Sale. Ea îl roagă insistent să aibă milă de ea și să o elibereze pe fiica ei de sub stăpânirea demonului (Matei 15:22). Cum răspunde Isus la acest apel făcut din inimă? În mod surprinzător, cu tăcere. El pare să o ignore (vers. 23). Ucenicii îl roagă să îi spună să plece, dar ea continuă să implore ajutorul lui Isus. Apoi, El face această afirmație uluitoare: „Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel” (vers. 24). Sună a discriminare. De parcă Isus ar fi venit doar pentru câțiva aleși! Ea îl roagă din nou: „Doamne, ajută-mi!” (vers. 25). Acum,

Isus pare că o respinge cu totul când îi spune: „Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci la căței!” (vers. 26). Ea își continuă cererea cu tenacitate: „Dar și căteii mănâncă firimiturile care cad de la masa stăpânilor lor!” (vers. 27).

Isus a aplicat o strategie dumnezeiască în fiecare dintre răspunsurile Sale. În mod continuu, El o atrăgea către o credință mai profundă și le descoperea ucenicilor Lui nevoia de a vedea profunzimea credinței într-un suflet pe care ei l-ar fi respins. Hristos i-a spus acestei femei, răspicat, în prezența ucenicilor: „O femeie, mare este credința ta! Facă-ți-se după cum voiești.” Și evanghelistul continuă: „Și fiica ei s-a tămăduit chiar în ceasul acela” (vers. 28). Este remarcabil faptul că Isus a văzut ceea ce alții nu vedeau. El a văzut o credință mare. Martorii eficienți pentru Hristos văd cum răsare credința în inimile unor oameni aflați în locurile cele mai neașteptate.

Isus a fost de acord cu oamenii acolo unde a putut, i-a acceptat așa cum erau ei și i-a sprijinit atunci când a fost cazul. El a dezvoltat relații pline de iubire și, în cadrul acestor relații, a sădit sămânța credinței și a prezentat adevărurile divine.

Temelia acceptării este Evanghelia. Hristos ne-a acceptat pe noi, așadar, și noi putem să îi acceptăm pe ceilalți. Putem să îi iertăm pe cei de lângă noi pentru că Isus ne-a iertat pe noi. Putem să avem milă de alții pentru că Isus a avut milă de noi. Hristos a văzut ce era mai bun în noi, așa că și noi putem vedea ce e mai bun în alții. Apostolul Pavel spune: „Așadar, primiți-vă unii pe alții cum v-a primit și pe voi Hristos, spre slava lui Dumnezeu” (Romani 15:7). Și: „... fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos” (Efeseni 4:32).

Legea bunătății cucerește inimile oamenilor. Bunătatea delicată, acceptarea și iertarea îi fac să se deschidă în fața Evangheliei. Ceea ce schimbă mărturia noastră este faptul de a-i trata pe ceilalți așa cum ne-a tratat Hristos pe noi.

Pianista. Cu ceva timp în urmă, într-o noapte rece de iarnă, o femeie săracă rătăcea pe stradă fără rost. Când a trecut pe lângă o biserică adventistă, a văzut că luminile erau aprinse. A intrat cu teamă, fără să știe la ce să se aștepte. Viața fusese foarte grea pentru ea. În ultima vreme trecuse prin multe experiențe traumatizante.

Acolo era în curs de desfășurare o clasă de gătit sănătos. A găsit un loc în spațiile sălii și stătea cu căciula de lână trasă pe cap și înfășurată în haina ei de iarnă. Cu siguranță, arăta ca o ciudățenie printre femeile care participau la curs și care erau îmbrăcate mai pretențios. Din fericire, niște doamne au intrat în vorbă cu ea și au făcut-o să se simtă bine-venită. Se părea că ele nu observă sărăcia ei, dar că vedeau sufletul ei sincer. Au ignorat și faptul că, după ce a luat sfârșit cursul, ea scormonea prin gunoi ca să caute mâncare. Ele au vorbit puțin, dar au încercat să împlinească o parte din nevoile ei. Ea a continuat să participe la cursul de gătit.

Prietenia a creat o legătură între unele doamne și această femeie nefericită. Pe măsură ce săptămânile treceau, impresionată de bunătatea, dragostea și acceptarea manifestate față de ea, această femeie a început să vină la biserică în fiecare săptămână și să urmeze studiile biblice. Dincolo de aparențe, era o femeie inteligentă și talentată. În copilărie, luase lecții de pian și era o bună pianistă. În doi ani, ea a devenit o membră activă a bisericii și una dintre pianistii locali. Faptul de a-i vedea pe oameni nu așa cum sunt ei, ci cum ar putea deveni, schimbă complet lucrurile. Isus a avut o atitudine care cucerea inimile și așa putem avea și noi.

III. Aplicație

Prezintă adevărul cu dragoste

Prietenia deschide ușa spre inimile oamenilor, dar, de obicei, fără mărturia noastră exprimată intenționat, ea nu îi câștigă pe oameni pentru Hristos. Prietenii bune creează încredere, dar, dacă nu îl au în centru pe Hristos, nu îi câștigă pe oameni prin ele însele. Isus este „Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14:6). Fiecare doctrină biblică descoperă adevărul despre Isus pentru ca noi, prin puterea Lui, să trăim viața Sa. Apostolul Pavel ne învață să spunem adevărul în dragoste (Efeseni 4:15, NTR).

Invită-i pe membrii grupei să discute următoarele situații:

1. Un om fără adăpost s-a instalat în parcare a bisericii tale. Stă acolo de trei nopți. Care sunt modalitățile potrivite de a relaționa cu el și care sunt nepotrivite? Cum poți avea o influență salvatoare asupra lui fără a transforma parcare într-o așezare de corturi pentru oamenii străzii, afectându-i astfel negativ pe vecini?

2. Un partener de afaceri catolic tocmai și-a pierdut soția după o lungă luptă cu un cancer de sân. El este tulburat gândindu-se că soția lui ar putea suferi în purgatoriu. Cum îi poți prezenta adevărul despre starea morților într-un mod care să-i aducă mângâiere, cu dragoste și fără a-l ofensa?

3. O tânără familie pe care o cunoști bine și care nu este din biserică tocmai și-a pierdut fiul de doisprezece ani într-un accident de mașină. Cum le poți transmite speranța în revenirea lui Isus fără a banaliza moartea fiului lor?

Iată mai jos o listă cu principiile prin care poți dobândi o atitudine cuceritoare:

1. Roagă-L pe Isus să îți dea convingerea că toți oamenii au năzuințe spirituale și pot fi câștigați pentru Hristos.

2. Caută să dezvolti relații bune cu cei din sfera ta de influență, relații care să îl aibă în centru pe Hristos,.

3. Roagă-te pentru ocazii de a le spune altora despre adevărul divin.

4. Prezintă adevărurile biblice în cadrul unor relații caracterizate de iubire.